

Piet Prins
**Snuf en de verre
voetreis**

δ

1

Een bijzondere ontmoeting

Een vroege herfststorm raasde over het land en wierp zich woedend op het bos met zijn roodgouden bladeren. De forse bomen kreunden onder de harde wind en het blad stoof naar alle kanten. Hoog in de lucht joegen donkere wolken voorbij, waar de zon alleen zo nu en dan doorheen kon breken. Op een kronkelend bospad fietsten drie jongens: Tom, Karel en Bertus, goede vrienden, die samen al heel wat avonturen hadden beleefd. Het was herfstvakantie: een paar heerlijke vrije dagen. Ze hadden afgesproken vandaag samen wat te gaan fietsen in de omgeving van hun dorp, maar de tocht was tegengevallen. Het waaide verschrikkelijk hard! Met de wind mee ging het heerlijk, maar ertegenin kwam je bijna niet vooruit, hoe hard je ook trapte. Daarom hadden ze nu de bescherming van het bos gezocht. Daar waren ook leuke paden en je had er niet zoveel last van de storm. Het was nog maar namiddag, maar in het dichte bos werd het al een beetje schemerig. Alleen wanneer de zon even door de wolken brak, begon alles opnieuw oranjegeel op te lichten. Rondom de drie fietsers ruiste het alsof ze bij de zee waren. Gele bladeren stoven rond. Soms hoorde je ook harde knallen. Het jachtseizoen was net begonnen. Op hazen, konijnen, fazanten en patrijzen werd druk gejaagd.

Na een poosje begonnen de drie jongens de rit door het bos toch een beetje saai te vinden. Ze waren net moeizaam tegen een lange heuvelhelling opgetrapt, toen Tom opeens een idee kreeg:

„Jongens, ik weet wat! Zullen we een wedstrijd houden wie op de fiets het verst kan komen zonder de trappers te gebruiken? Dit is er net een plek voor. We stappen op, suizen keihard de helling af en we kunnen lang doorrijden over het bospad daar beneden.”

Ze waren alle drie afgestapt.

Bertus keek een beetje bezorgd.

„We krijgen veel te veel snelheid hier op de helling, en dat pad zit vol bochten. 'k Wil mijn nieuwe fiets graag heel houden en niet tegen een boom knallen.”

„Je mag natuurlijk net zo hard afremmen als je zelf wilt,” verzekerde Tom.

„Nou, ik durf best!” riep Karel enthousiast.

„Het is alleen maar een kwestie van vlug reageren. Ik ga wel eerst!”

Hij pakte zijn fiets, sprong erop en startte.

Na enkele meters begon de fiets vaart te krijgen en onder aan de heuvel moest Karel behoorlijk remmen om niet in de struiken terecht te komen.

Hij glipte het smalle bospad in en volgde behendig alle bochten en kronkels, steeds langzamer rijdend, tot hij eindelijk helemaal stilstond.

Zijn twee vrienden hadden hem van de heuveltop vrij goed kunnen volgen. Ze hoorden ook zijn jubelkreet. Hij was er blijkbaar van overtuigd dat niemand hem zou kunnen verbeteren.

Bertus dacht er anders over! Het had hem een beetje gestoken dat Karel had uitgeroepen: „Ik durf best!” Net alsof hij, Bertus, bang was, of minder snel en handig! Dat zou hij wel eens anders laten zien! „Nou ik!” Het kwam er kort, bijna verbeterd uit. Tom zag wel dat zijn vriend ‘op scherp stond’ en Karel graag een lesje wilde leren.

Daar ging-ie! Bertus zorgde ervoor dat hij op het bovenste deel van de heuvelhelling wat minder vaart kreeg. Op de onderste helft liet hij zich gaan, zodat hij met grote snelheid het bospad in stoof. Met uiterste concentratie de vele bochten van het pad volgend, slaagde hij erin nog vier meter verder te komen dan Karel, die er verbluft bij stond. Bertus, de rustige boerenzoon, slaakte geen luide juichkreten, maar zette toch wel een erg tevreden gezicht.

Tom gunde hem zijn succes, maar hoopte toch het nog beter te doen, al begreep hij wel dat dat niet zo gemakkelijk zou gaan. Het zou alleen lukken als hij nog net een beetje meer vaart zette dan Bertus... Toch maar eens proberen.

De wind floot om zijn oren toen Tom langs de helling naar beneden schoot. Veel te hard ging het, maar hij wilde per se winnen.

Daar was het pad! Tom moest een ruk aan het stuur geven om precies midden voor de ingang te komen. Het lukte! Een gevoel van triomf maakte zich van hem meester. Hij maakte een goede kans! Toen gebeurde het. Een kleine, dorre tak, die door de storm van een boomkruin was losgerukt, kwam aansuizen en trof Tom recht in het gezicht.

Een moment was hij bijna verblind. Zijn ogen traanden en zijn voeten raakten de steun van de trappers kwijt. Wanhopig probeerde hij zich te herstellen, maar dat lukte niet zo gauw. Hij slingerde gevaarlijk en kon de terugtraprem niet gebruiken. Met grote snelheid schoot hij recht op een zware eik af, die bij een scherpe bocht van het pad stond. Nog een seconde, dan zou hij ertegenaan vliegen. Van zijn fiets zou na de botsing niet veel meer over zijn, en van hemzelf misschien ook niet... Toen, plotseling, sprong een man uit het struikgewas. Een stevige man was het. Hij zette zich schrap, boog precies genoeg opzij om het voorwiel en het stuur van de fiets niet tegen zich aan te krijgen, en nam met zijn rechterarm de hevig geschrokken Tom stevig in de houdgreep.

Het was niet bepaald een tedere omhelzing. Tom werd uit het zadel gerukt, onzacht tegen de brede borst van zijn redder gedrukt en hing te spartelen in zijn armen. De fiets klapte twee meter verder tegen de grond.

Een paar tellen later voelden Toms voeten ook weer grond. De sterke vreemdeling zette hem stevig neer, maar liet hem toch nog niet helemaal los. Hij had de jongen nu bij de kraag en schudde hem dreigend heen en weer.

„Wat mankeert jou, boy! Probeer je een nieuwe manier om zelfmoord te plegen? Wil jij jezelf en je fiets te pletter rijden?”

Tom was de eerste ogenblikken letterlijk en figuurlijk te erg geschrokken om te antwoorden.

Bij de botsing was alle lucht uit zijn longen geperst en het duurde even voor hij weer kon praten.

Net toen hij weer een beetje bijkwam en een verontschuldiging wilde stamelen, kwamen Karel en Bertus om de bocht van het pad aanrennen. Ze hadden het gebeurde niet helemaal kunnen volgen, maar wel begrepen dat hun vriend een ongeluk dreigde te krijgen.

„Ha, Tom, is het goed afgelopen? Ben je nog heel?” riep Karel.

„Nog helemaal compleet, dankzij deze meneer, die mij opving!” antwoordde Tom.

De vreemdeling liet de kraag van de jongen los en keek hem scherp aan.

„Heet jij Tom? En hoe nog verder?”

„Tom Sanders, meneer,” zei Tom een beetje verbaasd.

„Hoe bestaat het! En heet het huis van je vader misschien Welgelegen?”

Tom knikte bevestigend. „Kent u het?”

„Of ik het ken? Oh, boy, ik heb er vaak gelogeed, maar toen was jij nog niet geboren! En dit bos ken ik ook op mijn duimpje, al zijn er in vijftig jaar heel wat paden bij gekomen.”

De jongens waren te verbaasd om wat terug te zeggen. Ze keken verbluft naar de vreemdeling, een reus bijna, die op de een of andere manier een bekende leek te zijn. Hij sprak zuiver Nederlands, maar toch met een heel licht accent, net alsof hij lang in het buitenland had gewoond.

De man had ook even gezwegen en ergens over nagedacht. Nu was hij blijkbaar tot een besluit gekomen.

„Luister, Tom. Leven je ouders beiden nog en zijn ze goed gezond?”

„Ja, meneer!”

„Heel goed! Rijd dan naar huis, haal onderweg geen gekke dingen meer uit, en zeg tegen je vader en moeder dat Bob over een halfuur komt en zijn vrouw meebrengt. Begrepen?”

„Jawel, meneer, het komt in orde!”

Tom zei het zo zeker mogelijk, maar eigenlijk voelde hij zich nog steeds een beetje verward en onzeker.

„Mooi! Dan zoek ik nu mijn car weer op. Tot straks.”
De reus volgde blijkbaar de kortste weg.

Hij baande zich met gemak een pad door de struiken en was na een ogenblik uit het gezicht verdwenen.

„Nou, moe! Dat is me er ook eentje!”

flapte Karel eruit, toen de vreemdeling buiten gehoorsafstand was. Er klonk respect in zijn stem door. Ze waren alle drie onder de indruk.

„Ken je hem echt niet?” vroeg Bertus.

„Ik geloof dat ik vader wel eens heb gehoord over een neef van hem die Robert heette en die jaren geleden met zijn ouders naar het buitenland is gegaan. Het was nogal een vrijgevochten type, maar veel weet ik er niet van.”

„Dat is hem vast!” meende Karel.

„Tjonge, wat een sterke vent!”

„Hij heeft mij in elk geval gered, toen ik me bijna tegen een boom te pletter reed. Als hij niet zo sterk was zouden we alle twee een rare smak hebben gemaakt. Kom, ik zal mijn fiets eens pakken. Die is er, geloof ik, ook goed afgekomen.”

Dat bleek inderdaad zo te zijn. De zo goed als nieuwe fiets was onbeschadigd. Ze stapten alle drie op om naar Welgelegen te rijden en de boodschap over te brengen.

Buiten het bos woedde de storm nog even hevig. Ze hadden de wind pal tegen en moesten flink trappen om vooruit te komen, maar de jongens hadden nu een doel voor ogen en lieten zich niet afschrikken. Toms ouders waren beiden thuis. Zijn zus Ina en het pleegzusje Mirjam waren er ook.

Meneer Sanders keek heel verrast, toen Tom vertelde van de vreemdeling en van de boodschap die ze hadden meegekregen.

„Bob... zo werd mijn neef Robert later in Amerika genoemd!

Die moet het zijn! Wel, ik ben benieuwd...”

„Die meneer zei dat hij hier vroeger wel had gelogeed en dat hij de hele omgeving kende.”

„Ja, dat klopt! Mijn neef Robert is een paar jaar ouder dan ik. Hij heet ook Sanders, net als wij. Zijn vader en de mijne waren broers. In de schoolvakanties kwam hij hier vaak logeren en we hebben samen heel wat plezier gehad.

Robert was geweldig sterk en lenig en hij was nergens bang voor. Zijn ouders hadden het niet gemakkelijk met hem, want hij was onvermoeibaar, al was hij nooit gemeen of achterbaks.

Hij was, geloof ik, dertien of veertien jaar toen hij met zijn ouders naar de Verenigde Staten emigreerde. Drie jaar later stierven zijn vader en zijn moeder kort na elkaar.

Bob – zo noemde men hem in Amerika – kreeg toen geen kans meer om te gaan studeren. Jammer, want hij kon goed leren! Sindsdien hebben we bijna nooit meer iets van hem gehoord. Hij heeft de halve wereld rondgezworven en allerlei werk gedaan, maar in Nederland is hij volgens mij nooit weer geweest. Hoe dan ook, 'k vind het toch fijn dat hij nu weer is opgedoken, met zijn vrouw nog wel. Hij heeft vast heel wat te vertellen.”

Daar waren de jongens ook van overtuigd. Ze brandden van nieuwsgierigheid. Karel en Bertus moesten naar huis, maar Toms moeder nodigde hen uit om 's avonds weer te komen. Die uitnodiging werd met beide handen aangenomen. Een kwartier later stopte een grote, spiksplinternieuwe auto voor de deur van Welgelegen. Neef Bob stapte eruit met zijn vrouw. Ze werden hartelijk ontvangen. De vrouw was een heel stuk kleiner dan haar reus van een man. Ze was fijngebouwd en had een lief gezicht met donkere ogen. Ze was een geboren Amerikaanse, maar had van haar man Nederlands geleerd, dat ze sprak met een grappig accent. Alle bewoners van Welgelegen vonden haar dadelijk bijzonder aardig. De jongelui noemden haar al heel gauw 'tante Alice' en haar man werd 'oom Bob'.

Het werd een gezellige dag. Oom Bob had een leven vol reizen, avonturen en moeilijke periodes gehad, maar de laatste vijftien jaren had hij als zakenman veel verdiend, zodat hij nu zelfs rijk was.